

Jennifer Bohnet

Verliefd op een
Franse droom

Boldwood

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2024

Voor Richard, met liefde.

De brief landde op de deurmat op de eerste zaterdag van het nieuwe jaar, ingeklemd tussen de laatste telefoonrekening en de gebruikelijke reclamepost. Toen Nicola Jacques zich vooroverboog om alles op te rapen, zag ze de Franse postzegels op de envelop en fronste. Ze gooidde de reclamefolders in de prullenbak, legde de telefoonrekening op de keukentafel om later af te handelen en bestudeerde bedachtzaam de envelop. De envelop was beschreven met het karakteristieke handschrift van Henri Jacques, en de brief was geadresseerd aan ‘Madame Nicola Jacques’ en niet aan Oliver, haar zoon en Henri’s kleinzoon, wat ongebruikelijk was. Haar beperkte communicatie met de Franse familie was altijd via tante Odette of tante Josephine gegaan, Henri’s ongetrouwde tweelingzussen. Een onverwachte brief van Henri zelf kon maar één ding betekenen: slecht nieuws. Langzaam opende Nicola de envelop en haalde de brief eruit. Had de wereld haar de afgelopen jaren niet al genoeg ellende bezorgd?

Chère Nicola,

Tu moet onmiddellijk naar La Prouveresse komen. We hebben d’urgence zaken te bespreken. Marcs zaken moeten worden afgehandeld. Tu neemt Olivier mee.

Groeten, Henri.

De brief, met zijn stugge, korte zinnen en hier en daar een Frans woord, riep meteen het beeld van haar ex-schoonvader op. Hij was ouderwets en excentriek, en ze wist dat hij zijn kijk op de wereld nooit zou veranderen. Hij schreef op dezelfde manier als hij het sprak – kort maar krachtig, geen gevoel voor grammatica. En ook weinig gevoel voor de gevoelens van anderen. Wat er ook achter dit bevel zat, Henri had waarschijnlijk zowel haar als Oliver's gedachten geclassificeerd als zijnde onbelangrijk en van geen betekenis. Hij had simpelweg besloten dat hun aanwezigheid in Frankrijk nodig was, dus hij had een bevel uitgevaardigd.

Nicola plaatste een koffiecapsule in de machine, drukte op de knop en staarde nadenkend uit het keukenraam terwijl de koffiemachine haar kopje vulde. Wat zat er achter deze onverwachte oproep? Voelde Henri zich misschien schuldig over hoe hij haar en Oliver de afgelopen jaren had behandeld? Wilde hij op een of andere manier iets goedmaken? Wat het ook was, het maakte geen verschil. Ze zouden echt niet zomaar naar Frankrijk gaan, simpelweg omdat Henri dat beval. Zij en Oliver zouden op een dag samen gaan, als Oliver ouder was en kon begrijpen waarom dingen waren zoals ze waren. Voor nu moest ze Oliver beschermen en haar eigen leven leiden, zo goed als ze kon. Hoewel het een ander leven was dan het leven dat ze had gekend tijdens de jaren dat ze getrouwd was met Marc Jacques, Henri's enige zoon.

'Goedemorgen, mam.' Oliver's stem haalde haar uit haar gedachten. Oliver wreef de slaap uit zijn ogen voordat hij naar haar toe liep en haar op beide wangen kuste. Voordat alles misging, had Marc haar elke ochtend zo begroet en als klein jongetje had Oliver vastberaden zijn vader gekopieerd. Nu maakte het nog steeds deel uit van de ochtendroutine van de dertienjarige Oliver. Een routine die Nicola koesterde en waarvan ze hoopte dat het voor altijd zou blijven.

'Wil je wat toast?' vroeg Oliver, terwijl hij twee sneetjes brood in de broodrooster stopte.

‘Nu niet, dank je.’

‘Van wie is de brief?’

‘Opa Henri.’ Nicola aarzelde even voordat ze de brief naar hem doorschoof en in stilte wachtte terwijl hij hem las.

‘Weet je waarom hij wil dat we komen?’ vroeg Oliver, terwijl hij naar haar opkeek.

Nicola schudde haar hoofd. ‘Nee.’

‘Gaan we?’

‘Nee, we gaan niet. Opa Henri heeft het recht niet om zomaar te eisen dat we komen.’ Haar woorden resulteerden in een gespannen stilte terwijl Oliver haar aankeek.

‘Eigenlijk, mam...’ Oliver aarzelde. ‘Ik zou het niet erg vinden om te gaan. Niet omdat opa Henri het wil, maar...’ hij keek haar verdrietig aan. ‘Voordat hij... hij stierf, had papa gezegd dat hij me later dit jaar mee wilde nemen, als hij vrij had tussen zijn twee banen in, en ik zou graag willen zien waar hij is opgegroeid. En misschien opa Henri wat beter leren kennen.’

Nicola zweeg en keek Oliver verrast aan. In de dertien jaar van Oliver's leven waren ze slechts twee keer op bezoek geweest bij Marcs familie, door de familieruzie tussen vader en zoon. Eén keer toen Oliver een baby was, om hem aan zijn Franse familie te laten zien, en nog een keer vlak voor zijn vijfde verjaardag. Had Marc misschien spijt gekregen van de langdurige ruzie, waardoor hij vreemd was geraakt van zijn familie? Als dat zo was, had hij het in elk geval nooit tegen haar gezegd. En de mogelijkheid om met Oliver naar Frankrijk te gaan om zijn familie beter te leren kennen, had hij ook nooit met haar besproken.

‘Ik wist niet dat papa van plan was je mee te nemen – hij heeft het nooit tegen mij gezegd.’

‘Ik vroeg hem of hij me mee wilde nemen en hij zei “misschien”.’ Nicola glimlachte wrang. ‘Misschien’ betekende in Oliver's woordenboek dat als hij het bleef vragen, hij uiteindelijk een ‘ja’ zou krijgen, wat hij ook vroeg.

Op dat moment sprong de toast uit de broodrooster en Oliver pakte de sneetjes en begon ze te besmeren, terwijl Nicola toekeek, in gedachten verzonken. Was Marc echt van plan geweest om Oliver dit jaar mee te nemen naar de familieboerderij? Ze zuchtte stilletjes. Het antwoord op die vraag zou ze nooit te weten komen. Marcs tragische dood, drie maanden geleden, had zowel Oliver als haarzelf van hun stuk gebracht. Misschien zou een bezoek wel goed zijn. Oliver zou de kans krijgen om te rouwen en het verlies van zijn vader te accepteren op de plek waar Marc was geboren en zijn jeugd had doorgebracht.

‘Gaat het, mam? Je was helemaal ergens anders.’

‘Ik ben oké, ik was gewoon aan het nadenken.’

Nicola pakte een snee toast van zijn bord. Oliver tikte speels op haar hand voordat hij nog twee sneetjes brood in de broodrooster stopte.

‘Dus je wil graag je opa Henri bezoeken?’

‘Ja. Een vakantie in Frankrijk lijkt me leuk.’

Nicola keek naar haar zoon en zuchtte.

‘Ik weet dat hij altijd je verjaardag heeft onthouden en je een cadeau stuurt met Kerstmis, maar verwacht niet dat hij een fantastische grootvader zal zijn, oké? Als hij dat was geweest, had hij je vader en jou niet zo lang buitengesloten. Ik heb het gevoel dat er meer achter dit plotselinge verzoek om op bezoek te komen zit dan dat hij ons alleen maar wil zien.’ Ze herinnerde zich de twee keer waarop ze met Marc naar Frankrijk was gereisd, hopen op verzoening tussen vader en zoon, maar ze werd steeds teleurgesteld. Hoewel ze Marcs behoefte begreep om zijn leven ver uit de buurt van zijn dominante vader te leiden, had ze altijd stiekem gehoopt dat wat tijd en afstand hun koppigheid wat zou verzachten en dat ze het goed zouden maken.

Oliver haalde zijn schouders op.

‘Niet erg. Het is maar een bezoek. Ik weet dat ik waarschijnlijk niet de kleinzoon ben die hij wil. Maar het gaat niet alleen om hem, toch? De tantes zijn er ook.’

De vermelding van zijn oudtantes deed Nicola glimlachen. Ze hadden het zo leuk gehad tijdens de paar keer dat ze elkaar hadden ontmoet. En beide vrouwen hadden baby Oliver bij dat eerste bezoek zo vaak geknuffeld als ze konden.

‘Oké,’ zei ze. ‘Ik zal opa Henri schrijven en zeggen dat we niet “onmiddellijk” kunnen komen, zoals hij eist, maar dat we in de voorjaarsvakantie in februari naar Frankrijk zullen komen.’

Buiten klonk een claxon.

‘Je lift naar voetbaltraining is er,’ zei Nicola. ‘Heb je alles?’

‘Mijn tas staat in de gang.’ Oliver pakte nog een laatste stukje toast. ‘Tot later.’

Nicola kromp ineen toen de voordeur met een klap dichtviel.

Ze liep naar de machine en zette nog een kopje koffie voor zichzelf. Gelukkig hoefde ze pas maandag weer terug naar het tuincentrum waar ze werkte, ze had tijd nodig om deze plotselinge, verontrustende geest van het verleden in hun leven te verwerken. Terugkeren naar Frankrijk, tijd doorbrengen met Marcs familie zonder hem erbij, zou vreemd aanvoelen, dacht Nicola. De tantes zouden Oliver en haar ongetwijfeld verwelkomen met omhelzingen en kreten van vreugde, maar Henri? Henri was altijd beleefd maar gereserveerd tegenover haar geweest. Hij gedroeg zich als een verre verwant die haar niet goed genoeg kende om haar als familie te behandelen. Hoe zou hij haar nu behandelen, nu ze, technisch gezien, niet eens meer lid was van de familie Jacques?

Nicola liep de woonkamer in om te gaan zitten en haar koffie op te drinken. Ze bleef staan bij het kleine tafeltje met de tafellamp en drie zilveren fotolijsten. Eén was een familiefoto van hen drieën, een jaar geleden genomen, op wat hun laatste kerst met Marc bleek te zijn. Een andere foto was van Marc en Oliver in wetsuits, met surfplanken in hun handen, en beiden glimlachten breed. Deze was genomen tijdens Pasen vorig jaar, toen Marc hen beiden had ingeschreven voor een driedaagse cursus. Nicola beet op haar lip terwijl ze ernaar keek – negen maanden geleden wist niemand nog welke tragedie hen te wachten stond. De derde foto was een wonderig kiekje van haar en Marc, genomen door vrienden toen ze een toren in Dartmoor beklommen in de periode dat ze nog niet zo lang getrouwd waren.

Marc woonde en werkte al in het Verenigd Koninkrijk toen ze elkaar ontmoetten. Nicola, die graag in elke kringloopwinkel rondneusde die ze tegenkwam, was de plaatselijke Oxfam binnengewandeld op zoek naar een zomerse rok, niet wetende dat ze haar toekomstige echtgenoot zou vinden tussen de rommel en tweedehands spullen. Audrey, de vrijwilliger achter de kassa, herkende haar als een vaste klant en begroette haar met een glimlach toen Nicola binnenkwam, maar bleef luisteren naar de lange man naast haar die geduldig een of ander proces uitlegde over de nieuwe kassa op de toonbank.

Toen Nicola voorbijliep, hoorde ze het aantrekkelijke buiten-

landse accent van de man en vermoedde dat hij met zijn olijkleurige huid uit het Middellandse Zeegebied kwam – Frankrijk of misschien Italië. Waarschijnlijk Frankrijk, besloot ze, terwijl ze discreet probeerde mee te luisteren. Zijn accent, hoewel mooi om naar te luisteren, had niet die zangerige toon die Italianen vaak hebben, ongeacht welke taal ze spreken. Tien minuten later, toen ze met niet alleen een rok, maar ook een topje naar de kassa liep, was het de man die naar voren stapte om haar te helpen, terwijl hij naar de vrijwilliger keek.

‘Audrey wil graag iets tegen je zeggen,’ zei hij terwijl hij Nicola’s aankopen in een tas stopte en het geld in de kassalade deed.

Nicola keek naar Audrey, die probeerde niet te lachen.

‘Nicola, mag ik je voorstellen aan Marc Jacques, de pas aange-stelde facilitator voor Oxfam in West Country.’

‘Aangenaam kennis te maken,’ zei Nicola, terwijl ze zich afvroeg wat er tussen die twee gaande was. ‘Dus wat precies faciliteer je?’

‘In feite neem ik alle filialen in de West Country waar en zorg ik ervoor dat ze zo efficiënt mogelijk functioneren.’ Hij haalde zijn schouders op, een onmiskenbaar Frans gebaar. ‘Het betekent dat ik veel verschillende petten moet opzetten.’

‘Hij is er ook heel goed in,’ zei Audrey.

‘Ik sta op het punt om een korte koffiepauze te nemen in het café aan de overkant,’ zei Marc. ‘En nu we formeel aan elkaar zijn voorgesteld, hoop ik dat je met me meegaat.’

Nicola lachte.

‘Hij is een erg aardige man,’ fluisterde Audrey. ‘Ga maar mee.’

‘Graag,’ zei Nicola.

En zo begon het allemaal.

Het enige waar Nicola moeite mee had, was Marcs moeilijke relatie met zijn familie. Haar eigen ouders waren overleden toen ze een tiener was, wat een enorme leegte in haar leven achterliet, en ze kon niet begrijpen dat Marc het feit dat hij ruzie had met zijn familie en ze daardoor nauwelijks sprak, accepteerde. Toen ze voorstelde

Henri een uitnodiging voor hun bruiloft te sturen, zei Marc snel: 'Nee, hij zal niet komen.' Pas na de geboorte van Oliver nam Marc haar eindelijk mee om zijn familie te ontmoeten.

Ze had al vroeg in hun relatie beseft dat Marc een man was met tomeloze energie en een diepe wens om mensen te helpen en een verschil te kunnen maken, waar hij kon. Hij was ook een man die naar opwinding verlangde en een hekel had aan de saaie dagelijkse routine van het gewone leven. Hij spoorde Nicola altijd aan om spontaner te zijn en alles te laten vallen om met hem mee te gaan. Hij stelde voor om een dagje naar het strand te gaan, terwijl ze eigenlijk moesten werken, of begon plotseling 's avonds de keuken knalgeel te schilderen zonder waarschuwing, omdat hij het te saai vond.

Op een geweldige avond haalde hij haar over om met hem te skinnydippen, midden in de nacht, in een afgelegen vijver in een park in de buurt. De herinnering aan dat lang vervlogen avontuur zou voor altijd in Nicola's hart blijven leven. Het feit dat Marc een van de aardigste mensen was die ze ooit had ontmoet, geweldig gezelschap was en dat ze meer van hem hield dan ze ooit voor mogelijk had gehouden, maakte de eerste jaren van hun huwelijk, toen ze nog met zijn tweeën waren, een genot. Af en toe protesteerde Nicola echter tegen het gebrek aan routine in Marcs leven. Haar woorden 'Routine betaalt de rekeningen' werden altijd weggewuifd met zijn karakteristieke schouderophaal en een glimlach.

Maar toen werd Oliver geboren en Nicola's eigen moeizaam gewonnen spontaniteit werd noodgedwongen begraven onder de verantwoordelijkheid van het moederschap. Het vaderschap veranderde Marc ook. O, hij verzette zich nog steeds tegen de saaie routines, maar hij hield van Oliver en hielp bij de zorg voor hem. Toen Oliver ouder werd, naar de kleuterschool ging en vervolgens naar de basisschool, merkte Nicola dat Marc steeds ontevredener werd met de manier waarop zijn leven in een routine was terechtgekomen. Hij was ontsnapt aan wat hij beschouwde als een sleur op